ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

z 30. júna 2009 *

Vo veci T-444/07,

Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (CPEM), so sídlom v Marseille (Francúzsko), v zastúpení: C. Bonnefoi, avocat,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: L. Flynn a A. Steiblytė, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie K(2007) 4645 zo 4. októbra 2007 o zrušení pomoci udelenej Európskym sociálnym fondom (ESF) rozhodnutím K(1999) 2645 zo 17. augusta 1999, ako aj náhrada ujmy,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová (spravodajkyňa), sudcovia K. Jürimäe a S. Soldevila Fragoso,

tajomník: E. Coulon,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. decembra 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Článok 147 ods. 1 ES zveruje Komisii spravovanie Európskeho sociálneho fondu (ESF), zriadeného podľa článku 146 ES. ESF je podľa znenia článku 159 ods. 1 ES jedným zo štrukturálnych fondov.

2 Právny rámec upravujúci štrukturálne fondy na programové obdobie od roku 1994 do roku 1999, relevantné v prejednávanej veci, tvorí najmä nariadenie Rady (EHS) č. 2052/88 z 24. júna 1988 o úlohách štrukturálnych fondov a ich účinnosti, o vzájomnej koordinácii ich aktivít a koordinácii s operáciami Európskej investičnej banky a ďalších

finančných nástrojov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 185, s. 9), zmenené a doplnené nariadením Rady (EHS) č. 2081/93 z 20. júla 1993 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 193, s. 5, ďalej len „nariadenie č. 2052/88“).

3 Na vykonanie tohto nariadenia Rada prijala nariadenie (EHS) č. 4255/88 z 19. decembra 1988, ktorým sa vykonáva nariadenie (EHS) č. 2052/88, pokiaľ ide o Európsky sociálny fond [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 374, s. 21), zmenené a doplnené nariadením Rady (EHS) č. 2084/93 z 20. júla 1993 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 193, s. 39, ďalej len „nariadenie č. 4255/88“). Prijala tiež nariadenie Rady (EHS) č. 4253/88, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 2052/88, pokiaľ ide na jednej strane o koordináciu pomocí z rozličných štrukturálnych fondov a na strane druhej o koordináciu týchto pomocí s činnosťami Európskej investičnej banky a ďalšími existujúcimi finančnými nástrojmi [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 374, s. 1), zmenené a doplnené nariadením Rady (EHS) č. 2082/93 z 20. júla 1993 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 193, s. 20) (ďalej len „nariadenie č. 4253/88“).

4 Nariadenia č. 2052/88 a 4253/88 boli s účinnosťou k 1. januáru 2000 zrušené článkom 54, prvým odsekom nariadenia Rady (ES) č. 1260/1999 z 21. júna 1999 o všeobecných ustanoveniach o štrukturálnych fondoch (Ú. v. ES L 161, s. 1; Mim. vyd. 14/001, s. 31), bez vplyvu na článok 52 ods. 1 posledného uvedeného nariadenia.

5 Nariadenie č. 4255/88 bolo s účinnosťou k 1. januáru 2000 zrušené článkom 11 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1784/1999 z 12. júla 1999 o Európskom sociálnom fonde (Ú. v. ES L 213, s. 5; Mim. vyd. 14/001, s. 106), ktorého článok 9 odkazuje na prechodné ustanovenia článku 52 nariadenia č. 1260/1999.

6 Odsek 1 posledného uvedeného ustanovenia najmä stanovuje, že „týmto nariadením nie je dotknuté pokračovanie alebo zmena, vrátane jej úplného alebo čiastočného zrušenia, pomoci schválenej Radou alebo Komisiou na základe nariadenia… č. 2052/88 a… č. 4253/88, ani žiadneho iného právneho predpisu, ktorý sa na túto pomoc vzťahuje dňa 31. decembra 1999“.

7 Zo súhrnu týchto ustanovení vyplýva, že hoci nariadenie č. 4255/88 bolo zrušené nariadením č. 1784/1999, toto posledné uvedené nariadenie odkazom na prechodné ustanovenia uvedené v článku 52 nariadenia č. 1260/1999 stanovuje, že nariadenie č. 4255/88 a nariadenie č. 4253/88 sa naďalej uplatňujú na pomoc schválenú na základe nariadenia č. 4255/88.

8 Podľa znenia článku 6 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 4255/88 s nadpisom „Technická pomoc, pilotné projekty a ukážka“:

„[ESF] môže mimo rámcov pomoci Spoločenstva do výšky 0,5 % jeho ročnej pomoci financovať činnosti prípravy, posudzovania, pokračovania a vyhodnocovania v členských štátoch alebo na úrovni Spoločenstva, potrebné na vykonávanie činností definovaných v článku 1. Tieto sú vykonávané na podnet Komisie, alebo na účet Komisie. Zahŕňajú:

a) činnosti inovačnej povahy, ktoré majú za cieľ potvrdiť nové hypotézy týkajúce sa obsahu, metodológie a organizácie profesijného vzdelávania, zahŕňajúce integráciu rozmeru Spoločenstva v profesijnom vzdelávaní a, všeobecnejšie, rozvoj zamestnanosti, vrátane podpory rovnosti príležitostí na trhu práce pre mužov a ženy, a profesijnú integráciu osôb vystavených vylúčeniu z trhu práce s cieľom vytvoriť základ pre neskoršiu intervenciu [ESF] vo viacerých členských štátoch…“ [*neoficiálny preklad*]

9 Podľa znenia článku 24 nariadenia č. 4253/88 s nadpisom „Zníženie, pozastavenie a zrušenie pomoci“:

„1. Ak sa zdá, že realizácia činnosti alebo opatrenia neodôvodňuje ani časť, ani súhrn finančnej pomoci, ktorá jej bola udelená, Komisia pristúpi k vhodnému preskúmaniu

prípadu v rámci partnerstva, požadujúc najmä od členského štátu alebo od orgánov ním určených na vykonanie akcie predložiť ich vyjadrenia v stanovenej lehote.

2. V nadväznosti na toto preskúmanie Komisia môže znížiť alebo pozastaviť pomoc na predmetnú činnosť alebo opatrenie, ak preskúmanie potvrdzuje existenciu nezrovnalostí alebo významnú zmenu, ktorá ovplyvňuje povahu alebo podmienky vykonania činnosti alebo opatrenia a pre ktorú nebol vyžiadaný súhlas Spoločenstva.

3. Komisii musí byť vrátená celá suma zakladajúca bezdôvodné obohatenie. Nevrátené sumy sú navýšené o úroky z omeškania v súlade s ustanoveniami finančného nariadenia a podľa podmienok, ktoré Komisia prijme v súlade s postupmi uvedenými v hlave VIII.“ [*neoficiálny preklad*]

Okolnosti predchádzajúce sporu

10 Komisia 21. júla 1998 uverejnila výzvu na podávanie návrhov na vykonanie pilotného projektu „Miestny kapitál so sociálnym určením“ [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 228, s. 15). Komisia v nej definovala nasmerovania pre udelenie globálnych grantov pre sprostredkujúce organizácie určených na podporu osôb vykonávajúcich mikroprojekty podporujúce zamestnanosť a sociálnu súdržnosť. Ako vyplýva z jej bodu 2, táto výzva na podávanie návrhov bola „prístupná výlučne neziskovým organizáciám, ako aj už existujúcim združeniam vytvoreným týmito organizáciami“. Podľa toho istého bodu „sprostredkujúce organizácie… sa musia zapojiť spolufinancovaním, ktorého výška nemôže byť nižšia než 15 % požadovaného grantu“.

11 Rozhodnutím K(1999) 2645 zo 17. augusta 1999 (ďalej len „rozhodnutie o udelení“) Komisia udelila pomoc ESF vo forme globálneho grantu na financovanie pilotného

projektu, ktorý predložil Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (ďalej len „CPEM" alebo „žalobca"). ESF vyčlenil na tento pilotný projekt celkovú maximálnu sumu 1 000 000 eur.

12 Podľa znenia jeho článku 1 rozhodnutie o udelení definuje postupy udelenia a použitia grantu udeleného Komisiou v prospech CPEM. Podľa jeho článku 2 sú špecifické podmienky grantu opísané v prílohe III k rozhodnutiu o udelení. Článok 3 ods. 2 a 3 rozhodnutia o udelení stanovuje koniec obdobia na prebratie výdavkov na pilotný projekt na 31. august 2001 a koniec obdobia ich uskutočnenia na 28. február 2002. Článok 7 rozhodnutia o udelení stanovuje, že CPEM je povinný rešpektovať podmienky vykonania projektu oznámené v „Návode týkajúcom sa článku 6 ESF — ‚Miestny kapitál so sociálnym určením'" (ďalej len „Návod podporovateľa").

13 Rozhodnutím K(2001) 2144 z 18. septembra 2001, v nadväznosti na žiadosť o prolongáciu predloženú žalobcom, Komisia predĺžila obdobie na preberanie výdavkov na pilotný projekt až do 31. decembra 2001 a jeho obdobie uskutočnenia predĺžila až do 30. júna 2002.

14 V nadväznosti na udelenie globálneho grantu a ako to bolo uvedené v jeho spise uchádzača, CPEM 20. septembra 2000 uzavrel dohodu o vykonaní pilotného projektu s Centre de formation professionnelle et de promotion sociale (CFPPS), subjektom s formou neziskového združenia, ktorý sa neskôr premenil na Marseille Service Développement (MSD).

15 Dňa 7. októbra 2002 Komisia od MSD obdržala záverečnú správu a žiadosť o úhradu týkajúcu sa činností vykonaných v rámci pilotného projektu.

16 Komisia vykonala priebežné platby a konečnú platbu týkajúce sa tohto projektu v celkovej sume 1 000 000 eur.

17 V auguste 2004 Generálne riaditeľstvo (GR) Európskej komisie pre zamestnanosť, sociálne záležitosti a rovnaké príležitosti (ďalej len „GR pre zamestnanosť“) vykonalo v MSD audit, ktorý neodhalil významné nezrovnalosti a ktorý viedol k vráteniu 4 472,30 eura.

18 V máji 2004 sa s GR pre zamestnanosť a Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) kontaktoval sťažovateľ, aby oznámil zlú finančnú a administratívnu správu zo strany CPEM alebo jeho mandatárov, pokiaľ ide o vykonanie jeho individuálneho projektu. OLAF začal 2. mája 2005 externé vyšetrovanie a vykonal inšpekcie na mieste od 27. júna 2005 do 1. júla 2005 v CPEM a u iných podnikateľských subjektov v Marseille, ktoré mali priamy vzťah s pilotným projektom.

19 Dňa 8. septembra 2005 OLAF zaslal svoju správu z misie žalobcovi, ktorý odpovedal listom z 13. októbra 2005. OLAF reagoval na tento list poštovou zásielkou z 11. apríla 2006. Žalobca zaslal svoju odpoveď 21. apríla 2006. Následne sa 25. apríla 2006 na žiadosť žalobcu konalo v Bruseli v sídle OLAF-u stretnutie, na ktorom sa zúčastnilo GR pre zamestnanosť.

20 Listom z 24. mája 2006 OLAF oznámil žalobcovi, že fáza vyšetrovania bola ukončená a že bude vypracovaná záverečná správa. OLAF prijal svoju záverečnú správu 4. októbra 2006. Táto správa bola žalobcovi zaslaná listom z 20. októbra 2006. Záverečná správa OLAF-u konštatovala viaceré závažné nezrovnalosti, vzhľadom na ktoré bolo navrhnuté zrušenie pomoci Spoločenstva vo výške 1 000 000 eur a vrátenie sumy 995 527,70 eura.

21 Listom z 18. januára 2007 Komisia žalobcovi oznámila svoj úmysel začať konanie uvedené v článku 24 nariadenia č. 4253/88.

22 Listom z 19. marca 2007 žalobca odpovedal na list z 18. januára 2007, napádajúc záverečnú správu OLAF-u.

23 Komisia, zastávajúc názor, že odpoveď žalobcu z 19. marca 2007 neuvádzala právne alebo skutkové údaje, ktoré by mohli odporovať konštatovaniam uvedeným v záverečnej správe OLAF-u, uviedla, že žalobca nevykonal projekt tak, ako bolo opísané v rozhodnutí o udelení a zaviedol systém správy, ktorý odporoval platným predpisom. Rozhodnutím K(2007) 4645 zo 4. októbra 2007 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie") Komisia zrušila pomoc udelenú rozhodnutím o udelení. Podľa článku 2 napadnutého rozhodnutia príjemca pomoci dlhuje Komisii sumu istiny 995 527,70 eura.

Konanie a návrhy účastníkov konania

24 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. decembra 2007 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

25 Samostatným podaním zapísaným do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 16. januára 2008 žalobca podal návrh na odklad výkonu rozhodnutia. Súd prvého stupňa uznesením predsedu z 19. februára 2008, CPEM/Komisia (T-444/07 R, neuverejnené v Zbierke), tento návrh zamietol.

26 Písomná časť konania bola ukončená 29. apríla 2008.

27 Súd prvého stupňa 23. októbra 2008, v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 svojho rokovacieho poriadku, na jednej strane vyzval CPEM aby sa vyjadril k dôvodom neprípustnosti uvádzaným Komisiou v jej vyjadrení k žalobe, a na druhej strane vyzval Komisiu na predloženie určitých dokumentov. Rovnako boli účastníci konania vyzvaní, aby pred pojednávaním písomne odpovedali na určité otázky položené Súdom prvého stupňa. Účastníci konania vyhoveli týmto žiadostiam v stanovených lehotách.

28 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— priznal mu nárok na náhradu spôsobenej ujmy za zásah do dobrej povesti, odhadnutú na 100 000 eur,

— priznal jeho zamestnancom nárok na individuálnu náhradu spôsobenej ujmy v symbolickej výške 1 euro za zásah do ich psychickej integrity v rámci výkonu zamestnania,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

29 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— určil, že žaloba je neprípustná, prípadne nedôvodná,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

O prípustnosti

1. *Tvrdenia účastníkov konania*

30 Komisia spochybňuje prípustnosť druhého a tretieho žalobného návrhu žalobcu, pretože s dostatočnou presnosťou neuvádzajú, akým spôsobom je splnený súhrn podmienok náhrady údajne utrpenej ujmy. Žaloba neumožňuje identifikovať dôvody, pre ktoré stanovisko, ktoré Komisia zaujala v napadnutom rozhodnutí, predstavuje dôvod údajnej ujmy žalobcu a žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že ujma je skutočná.

31 Vo svojich pripomienkach zo 17. novembra 2008 v súvislosti s dôvodmi neprípustnosti uvádzanými zo strany Komisie CPEM uviedol, že predmetom konania v tejto súvislosti nie je vyplatenie náhrady ujmy, ale iba priznanie nároku na takúto náhradu. Okrem toho uviedol, v čom podľa neho spočívalo konanie vytýkané Komisii, utrpená ujma a príčinná súvislosť medzi týmito dvoma prvkami. Nakoniec uviedol vysvetlenia týkajúce sa dôvodov, pre ktoré zamestnanci CPEM žiadali odškodnenie v symbolickej výške 1 euro.

2. *Posúdenie Súdom prvého stupňa*

O prípustnosti druhého žalobného návrhu, smerujúceho k priznaniu CPEM práva na náhradu ujmy

32 Podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora, uplatniteľného na konanie pred Súdom prvého stupňa podľa článku 53 prvého odseku tohto štatútu, a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku každá žaloba musí uvádzať predmet konania a obsahovať stručné vysvetlenie uvádzaných dôvodov. Toto vysvetlenie dôvodov musí byť dostatočne jasné a presné, aby umožnilo žalovanému pripraviť si obranu a Súdu prvého stupňa umožňovalo rozhodnúť o žalobe, prípadne bez ďalších dodatočných informácií. S cieľom zaručiť právnu istotu a riadnu správu spravodlivosti je na to, aby žaloba bola prípustná, potrebné, aby základné skutkové a právne údaje, na ktorých sa zakladá, vyplývali aspoň stručne, ale koherentne a zrozumiteľne, zo znenia samotnej žaloby (uznesenie Súdu prvého stupňa z 28. apríla 1993, De Hoe/Komisia, T-85/92, Zb. s. II-523, bod 20, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. januára 1998, Dubois et Fils/Rada a Komisia, T-113/96, Zb. s. II-125, bod 29).

33 Pre splnenie týchto požiadaviek musí žaloba smerujúca k náhrade údajne utrpenej ujmy spôsobenej inštitúciou Spoločenstva obsahovať údaje, ktoré umožňujú identifikovať konanie, ktoré žalobca inštitúcii vytýka, dôvody, pre ktoré zastáva názor, že medzi týmto konaním a ujmou, ktorú údajne utrpel, existuje príčinná súvislosť, ako aj povahu a rozsah tejto ujmy (rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1996, Asia Motor France a i./Komisia, T-387/94, Zb. s. II-961, bod 107; zo 6. mája 1997, Guérin automobiles/Komisia, T-195/95, Zb. s. II-679, bod 21; z 10. júla 1997, Guérin automobiles/Komisia, T-38/96, Zb. s. II-1223, bod 42, a Dubois et Fils/Rada a Komisia, už citovaný, bod 30).

34 V prejednávanej veci je nutné konštatovať, že jediný údajom predloženým zo strany CPEM na podporu návrhu na náhradu ujmy formulovaným v rámci druhého žalobného návrhu je práve nasledujúci návrh formulovaný takto:

„CPEM žiada Súd prvého stupňa… priznať nárok na náhradu spôsobenej ujmy za zásah do dobrej povesti inštitúcie pôsobiacej v rámci poverenia vo verejnom záujme (odhadnutú na 100 000 eur).“

35 Z tejto formulácie môže byť vydedukované, že údajná ujma spočíva v zásahu do dobrej povesti CPEM, bez toho, aby CPEM upresnil, ako sa odôvodňuje suma 100 000 eur. Pokiaľ ide o vytýkané konanie, zdá sa, že toto vyplýva z celej žaloby, ako aj z pripomienok CPEM zo 17. novembra 2008, pokiaľ ide o údajné vady konania pripísateľné OLAF-u a Komisii, ktoré sú predmetom námietok uvádzaných zo strany CPEM v rámci svojho prvého žalobného dôvodu. Napriek tomu je potrebné konštatovať úplnú absenciu akéhokoľvek údaja v žalobe týkajúceho sa príčinnej súvislosti medzi vytýkaným konaním a údajnou ujmou.

36 Súdu prvého stupňa neprislúcha pri absencii akéhokoľvek žalobcom poskytnutého údaja odhadovať a overovať existenciu prípadnej príčinnej súvislosti medzi vytýkaným konaním a údajnou ujmou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, T-228/02, Zb. s. II-4665, bod 179).

37 Je pravda, že CPEM vo svojich pripomienkach zo 17. novembra 2008 uviedol, že „priama príčinná súvislosť so zásahom do dobrej povesti“ existuje, ak inštitúcia poverená operovať vo finančnej oblasti je obvinená a odsúdená za zlú správu financií, hoci nešlo o spreneveru, ani o podvod, ale prinajhoršom o „chyby v administratívnej prezentácii“ v zložitých konaniach. Napriek tomu je v tejto súvislosti potrebné pripomenúť, že v súlade s judikatúrou citovanou v bode 32 vyššie základné skutkové a právne údaje, na ktorých sa zakladá žaloba, majú vyplývať, aspoň stručne, ale koherentne a zrozumiteľne, zo znenia samotnej žaloby. V prejednávanej veci Súd prvého stupňa už skôr konštatoval, že v žalobe sa neuvádza žiadny údaj, aspoň stručný, týkajúci sa príčinnej súvislosti medzi konaním vytýkaným Komisii a ujmou, ktorú

utrpel CPEM. Preto akýkoľvek neskorší údaj týkajúci sa tejto súvislosti musí byť zamietnutý ako oneskorený (pozri v tomto zmysle uznesenie De Hoe/Komisia, už citované, bod 25).

38 Z toho vyplýva, že druhý žalobný návrh CPEM musí byť zamietnutý ako neprípustný.

O prípustnosti tretieho žalobného návrhu, smerujúceho k priznaniu zamestnancom CPEM nároku na náhradu ujmy

39 Pokiaľ ide o tretí žalobný návrh, ktorého predmetom je žiadosť o náhradu ujmy pre zamestnancov CPEM, je potrebné poznamenať, že žalobca ani neuviedol, ani nepreukázal, že uvedenými zamestnancami bol splnomocnený na podanie žaloby o náhradu ujmy v ich mene.

40 Preto je potrebné zamietnuť tento žalobný návrh ako neprípustný pre nedostatok právneho záujmu na konaní.

O veci samej

41 Žalobca uvádza dva žalobné dôvody týkajúce sa na jednej strane konania, ktoré viedol OLAF a Komisia, a na druhej strane napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o jeho podstatu.

1. *O prvom žalobnom dôvode spochybňujúcom konanie vedené zo strany OLAF-u a Komisie*

Tvrdenia účastníkov konania

42 Svojím prvým žalobným dôvodom CPEM vytýka Komisii, že v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, nerešpektovala všeobecné právne zásady a najmä zásadu rešpektovania práva na obhajobu. Tento žalobný dôvod je rozdelený na päť častí.

43 V rámci prvej časti žalobného dôvodu CPEM uvádza, odkazujúc na svedectvá svojich zamestnancov, že OLAF vykonal vyšetrovanie po formálnej stránke zaujato.

44 Druhou časťou žalobného dôvodu CPEM kritizuje postup uplatnený zo strany OLAF-u, a to z dôvodu zámeny medzi postupmi stanovenými nariadením Rady (ES, Euratom) č. 2185/96 z 11. novembra 1996 o kontrolách a inšpekciách na mieste, vykonávaných Komisiou s cieľom ochrany finančných záujmov Európskych spoločenstiev pred spreneverou a inými podvodmi (Ú. v. ES L 292, s. 2; Mim. vyd. 09/001, s. 303) a postupmi stanovenými nariadením Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 z 18. decembra 1995 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 312, s. 1; Mim. vyd. 01/001, s. 340). CPEM najmä uvádza, že zamestnanci OLAF-u naznačovali možnosť uplatnenia trestnoprávnych sankcií a že ich konanie vytvorilo u osôb prítomných pri kontrole atmosféru zmätenosti a zastrašovania, a to najmä sústavným používaním výrazu „podvod" a skutočnosťou, že pojmy „vyšetrovanie" a „kontrola" boli v rámci toho istého konania používané bez rozlíšenia. Rovnako oznámenie prokurátorovi popri správnej kontrole a prítomnosť dôstojníka z policajného úradu vyšetrovania pri inšpekciách na mieste preukazovali, že predmetná kontrola nemá výlučne správnu povahu.

45 Treťou časťou žalobného dôvodu CPEM spochybňuje dôveryhodnosť vyšetrovania, ktoré viedol OLAF. V tomto kontexte uvádza, že vyšetrovanie zahŕňalo rad irelevantných, ponižujúcich alebo nad rámec idúcich procesných úkonov, ktoré v rámci dodržiavania všeobecných právnych zásad Spoločenstva a nestranného vyšetrovania neboli prípustné. Vyšetrovatelia OLAF-u si najmä nesprávne vybrali vypočúvané osoby a dopustili sa nevhodných výrokov o štátnych úradníkoch a advokátovi CPEM. Okrem toho niektoré zápisnice z výsluchov a správa z dvojstranného stretnutia z 25. apríla 2006 medzi CPEM a OLAF-om sú nepresné a/alebo nie sú predmetnými osobami podpísané a správy OLAF-u, ktoré boli podkladom Komisie pri prijímaní napadnutého rozhodnutia, obsahujú skutkové vady.

46 Štvrtá časť žalobného dôvodu je založená na porušení práva na obhajobu pri vyšetrovaní. V tomto kontexte CPEM uvádza niekoľko výhrad týkajúcich sa toho, ako OLAF zaobchádzal so sťažnosťami, ktoré boli podnetom na jeho vyšetrovanie. Obsah týchto sťažností nebol CPEM oznámený a CPEM nemal možnosť predložiť v tejto súvislosti pripomienky. Okrem toho, pokiaľ by sa sťažnosť z mája 2004 týkala praxe „valorizácie“, je neopodstatnená. Navyše OLAF uviedol odporujúce si vyhlásenia, pokiaľ ide o rolu, akú mali sťažnosti prijaté v máji 2005 pri začatí postupu kontroly. Nakoniec OLAF informoval tlač o obsahu spisu ešte predtým, než Komisia prijala napadnuté rozhodnutie.

47 Nakoniec piatou časťou žalobného dôvodu CPEM spochybňuje použitie rôznych vydaní publikácie Návod podporovateľa zo strany OLAF-u pri jeho vyšetrovaní. Táto publikácia mala viacero verzií, medzi nimi jednu dočasnú, nepovažovanú za záväznú, a teda ktorú nebolo potrebné zohľadniť.

48 Komisia odmieta tvrdenia CPEM.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

49 Na úvod je potrebné konštatovať, že pokiaľ ide o piatu časť žalobného dôvodu, otázka, či bolo možné proti CPEM namietať Návod podporovateľa, napriek jeho vyvíjajúcej sa povahe, sa netýka formy správneho konania, ale patrí k podstate napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na to, že CPEM nastoľuje tiež otázku možnosti namietať predmetný Návod v rámci tretej časti druhého žalobného dôvodu, všetky tvrdenia týkajúce sa tejto otázky budú preskúmané v tomto rámci.

50 V nadväznosti na to je potrebné uviesť, že text žaloby neupresňuje iné zásady okrem dodržiavania práva na obhajobu, ktorého porušenie je namietané. Za týchto okolností treba obmedziť preskúmanie prvého žalobného dôvodu iba na zásadu dodržiavania práva na obhajobu, keďže Súdu prvého stupňa za absencie údajov zo strany žalobcu neprislúcha hľadať a určovať zásady, ktorých porušenie by mohlo byť namietané.

51 Podľa ustálenej judikatúry si zásada dodržiavania práva na obhajobu vyžaduje, aby adresáti rozhodnutí, ktoré citeľným spôsobom ovplyvňujú ich záujmy, mohli užitočne vyjadriť svoje stanovisko (rozsudky Súdu prvého stupňa z 9. apríla 2003, Forum des migrants/Komisia, T-217/01, Zb. s. II-1563, bod 56, a z 11. decembra 2003, Conserve Italia/Komisia, T-306/00, Zb. s. II-5705, bod 107; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 10. júla 1986, Belgicko/Komisia, 234/84, Zb. s. 2263, bod 27).

52 V prejednávanej veci, pokiaľ ide o výhradu uvedenú v rámci štvrtej časti žalobného dôvodu, podľa ktorej mal OLAF informovať tlač o obsahu spisu predtým, než Komisia prijala napadnuté rozhodnutie, je nutné konštatovať, že takáto výhrada, za predpokladu že by bola preukázaná, by nemohla predstavovať porušenie práva na obhajobu CPEM, ako je definované v predchádzajúcom bode. Je teda potrebné zamietnuť ju ako irelevantnú, a to bez toho, že by bolo potrebné skúmať otázku, či článok v tlači zo 7. októbra 2007, na ktorý CPEM odkazuje, skutočne vychádza z informácií, ako to uvádza CPEM, ktoré boli získané od OLAF-u.

53 Okrem toho z judikatúry tiež vyplýva, že právo na obhajobu je z dôvodu procesnej vady porušené iba vtedy, ak táto procesná vada mala konkrétny vplyv na možnosť predmetných podnikov obhajovať sa. Nedodržanie platných predpisov, ktorých účelom je chrániť právo na obhajobu, tak môže narušiť správne konanie iba vtedy, ak je preukázané, že toto konanie by viedlo k inému výsledku, ak by k tomuto nedodržaniu nedošlo (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2005, General Electric/Komisia, T-210/01, Zb. s. II-5575, bod 632 a tam citovanú judikatúru).

54 Vo vzťahu ku každej výhrade uvedenej zo strany CPEM v rámci prvého žalobného dôvodu je teda potrebné skúmať, či po prvé CPEM mohol pred prijatím napadnutého rozhodnutia užitočne vyjadriť svoje stanovisko a po druhé, ak to tak nebolo, či konanie mohlo viesť k inému výsledku, za predpokladu, že by CPEM mohol užitočne vyjadriť svoje stanovisko.

55 Pokiaľ ide o prvú otázku, ktorá so sebou prináša potrebu určiť, či CPEM mohol užitočne vyjadriť svoje stanovisko, pokiaľ ide o skutočnosti uvedené v rámci prvého žalobného dôvodu, odlišné od skutočností uvedených v bode 52 vyššie, je potrebné odmietnuť tvrdenie CPEM o porušení jeho práva na obhajobu. Vzhľadom na výmenu korešpondencie medzi CPEM a OLAF-om, a to list CPEM z 13. októbra 2005 obsahujúci vyjadrenia o správe OLAF-u z misie z 8. septembra 2005, list OLAF-u z 11. apríla 2006 a list CPEM z 21. apríla 2006 (pozri bod 19 vyššie), je potrebné konštatovať, že CPEM mal možnosť predložiť všetky vyjadrenia, ktoré považoval za relevantné vo vzťahu ku konaniu OLAF-u, ktoré kritizuje v prvom žalobnom dôvode, čo je tiež možnosť, ktorú vo veľkom rozsahu využil, pokiaľ ide o niektoré z jeho výhrad. Podrobne zaujal najmä postoj ku konaniu uplatňovanému zo strany OLAF-u. Žalobca mal teda možnosť predložiť svoje pripomienky ku každej otázke týkajúcej sa skutočností uvedených v prvom žalobnom dôvode, ktoré predchádzajú predmetnej výmene korešpondencie, takže jeho právo na obhajobu bolo v tejto súvislosti v plnom rozsahu rešpektované.

56 Z toho vyplýva, že prvý žalobný dôvod treba zamietnuť ako neopodstatnený, a to bez toho, aby bolo potrebné overovať, či skutkové tvrdenia, ktoré CPEM v tomto rámci uvádza, sú presné.

2. *O druhom žalobnom dôvode spochybňujúcom napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o jeho podstatu*

57 Svojím druhým žalobným dôvodom CPEM vytýka Komisii rôzne nesprávne právne posúdenia, ktoré mali mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

58 Tento žalobný dôvod je rozdelený na päť častí. Prvou časťou žalobca uvádza, že OLAF a Komisia nesprávne uplatnili francúzsky pojem „nezisková organizácia". Druhá časť je založená na údajnom nesprávnom pochopení právnych vzťahov medzi žalobcom a orgánmi mesta Marseille. Tretia časť je založená na nemožnosti namietania Návodu podporovateľa. Štvrtá časť sa týka nezrovnalostí, ktoré sú žalobcovi vytýkané. Nakoniec v rámci piatej časti žalobca spochybňuje uplatniteľnosť nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74) v rozsahu, v akom slúžilo za základ napadnutého nariadenia.

O prvej časti žalobného dôvodu založenej na nesprávnom uplatnení francúzskeho pojmu nezisková organizácia

Tvrdenia účastníkov konania

59 CPEM uvádza, že OLAF a Komisia porušili jeho štatút združenia patriaceho do pôsobnosti francúzskeho zákona z 1. júla 1901, v znení zmien a doplnení, tým, že ho kvalifikovali ako neziskové združenie (association sans but lucratif, ASBL), čo je inštitút patriaci do belgického práva. Podľa CPEM je neprípustné, aby správa OLAF-u spochybňovala, že CPEM a MSD sú neziskovými organizáciami, pokiaľ tieto dve združenia spĺňajú všetky kritériá pojmu „neziskový" a sú ako také uznávané francúzskymi orgánmi. Žalobca navyše vytýka OLAF-u, že štatút „neziskovej organizácie" na jednej strane si zmýlil so štatútom „verejnoprávnej organizácie", „organizácie vykonávajúcej činnosti patriace do pôsobnosti verejného práva" a „kváziverejnej organizácie" na strane druhej.

60 Komisia vyvracia tvrdenia žalobcu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

61 Je potrebné poznamenať, že OLAF opísal žalobcu vo svojej správe z misie z 8. septembra 2005, ako aj v záverečnej správe zo 4. októbra 2006, ako „štruktúru povahy združenia podľa zákona z roku1901“ alebo ako „združenie podľa zákona z roku 1901“. Iba v záhlaví týchto dvoch správ, ako aj v záhlaví aktov o kontrole a o inšpekcii na mieste z 27. a 29. júna 2005, bol CPEM označený ako ASBL. Použitie tejto skratky, o ktorej Komisia uvádza, že bola použitá iba v zmysle „nezisková organizácia“ a bez odkazu na právny štatút CPEM, nemá žiadny vplyv na posúdenie skutočností, ktoré sú CPEM v predmetných správach a napadnutom rozhodnutí vytýkané. Právny štatút CPEM totiž nie je dotknutý v žiadnom bode uvedených dokumentov.

62 Navyše CPEM sa vo svojom spise uchádzača v bode „totožnosť uchádzača“ sám označoval za „neziskové združenie“, čo mohlo prispieť k omylu služieb Komisie v tejto súvislosti.

63 Z toho vyplýva, že skutočnosť, že OLAF v niektorých dokumentoch nesprávne označil CPEM a MSD ako ASBL, nemôže mať za následok vadu napadnutého rozhodnutia. Prvú časť druhého žalobného dôvodu je preto potrebné zamietnuť.

O druhej časti žalobného dôvodu založenej na nesprávnom pochopení vzťahov medzi žalobcom a mestom Marseille

Tvrdenia účastníkov konania

64 CPEM kritizuje analýzu vzťahov medzi mestom Marseille a ním, ktorú vykonal OLAF vo svojej záverečnej správe, ako aj Komisia v napadnutom rozhodnutí a uvádza v tejto súvislosti štyri tvrdenia.

65 Komisia vyvracia tvrdenia žalobcu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

66 V tejto časti druhého žalobného dôvodu CPEM spochybňuje bod 11 záverečnej správy OLAF-u, v ktorom OLAF analyzuje vzťah medzi mestom Marseille, CPEM a MSD. Konštatuje sa v ňom najmä, že:

— samotné mesto Marseille nemohlo podať prihlášku ako príjemca grantu ESF, pretože jednou z hlavných charakteristík pilotného projektu bolo obrátiť sa pri jeho realizácii na súkromné neziskové organizácie (bod 11-1),

— MSD je vzhľadom na svoj štatút zjavne združením úzko spojeným s mestom Marseille (bod 11-2),

— „demunicipalizácia“ MSD, ku ktorej došlo pri zmenách jeho štatútu 11. mája 2000 v tom zmysle, že jeho členovia, ktorí vykonávajú volený mestský mandát, budú do budúcna prítomní iba v poradnom postavení, musí byť závažne relativizovaná, pretože ďalšie parametre ukazujú, že úzke spojenie s mestom Marseille sa nezmenilo (bod 11-3),

— CPEM a MSD závisia od mesta Marseille, pokiaľ ide o ich nebytové priestory, zamestnancov a ich fungovanie, a vykonávajú niektoré aspekty politiky mesta (bod 11-4),

— mesto Marseille vyplatilo iba časť svojho predpokladaného príspevku na financovanie pilotného projektu, bez toho, aby ho CPEM alebo MSD nútili k splneniu svojich finančných záväzkov, čo naznačuje ich závislosť vo vzťahu k mestu a relatívnosť ich skutočnej rozhodovacej právomoci (body 11-7 a 11-8),

— OLAF zastáva názor, že rozhodnutie CPEM zveriť výkon akcie, ako aj jej uskutočnenie MSD malo za následok, dokonca za cieľ, obísť požiadavku pilotného projektu obrátiť sa pri jeho realizácii na súkromné neziskové organizácie (bod 11-12).

67 Je však potrebné konštatovať, že spis neobsahuje také údaje, ktoré by tieto závery OLAF-u spochybňovali alebo ktoré by naznačovali, že napadnuté rozhodnutie by mohlo byť v dôsledku týchto záverov nesprávne. Takéto údaje najmä nevyplývajú z tvrdení CPEM predložených pred Súdom prvého stupňa.

68 Po prvé, je potrebné odmietnuť tvrdenie CPEM, podľa ktorého záverečná správa uvádzala, že mesto Marseille sa snažilo o predloženie prihlášky do pilotného projektu, alebo sa obrátilo na monitorovacie združenia a malo za cieľ obísť požiadavku obrátiť sa

na súkromné subjekty. Správa sa totiž obmedzuje na to, že pripomína, že mesto Marseille nemohlo predložiť prihlášku bez toho, aby naznačilo, že to je jeho úmyslom. Pokiaľ ide o skutočnosť, že kvôli vykonaniu sa obrátilo na združenie MSD, čo malo za následok obídenie určitých požiadaviek pilotného projektu, táto pripomienka nie je formulovaná vo vzťahu k mestu Marseille, ale na rozdiel od toho, čo uvádza žalobca, vo vzťahu k nemu samotnému. Preto prvé tvrdenie CPEM nemôže uspieť.

69 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie CPEM, podľa ktorého OLAF poznámkami uvedenými v bode 13 záverečnej správy zasiahol do vnútroštátneho francúzskeho práva a do tematiky „demunicipalizácie“, toto musí byť zamietnuté ako neopodstatnené a irelevantné pre riešenie prejednávanej veci. V tomto bode totiž OLAF uviedol iba to, že napriek oslabeniu rozhodovacej úlohy zástupcov mesta v rámci MSD, toto združenie má z dôvodu iných skutkových okolností stále úzke spojenie s mestom Marseille. Z toho vyplýva, že druhé tvrdenie CPEM musí byť zamietnuté.

70 Po tretie, pokiaľ ide o kritiku vo vzťahu k posúdeniu OLAF-u, podľa ktorého sú CPEM a MSD závislé od mesta Marseille, pokiaľ ide o ich nebytové priestory, zamestnancov a fungovanie, je potrebné konštatovať, že CPEM nespochybňuje skutočnosti, z ktorých toto posúdenie vychádza, ale obmedzuje sa na to, že uvádza, že poskytnutie nebytových priestorov a zamestnancov zo strany mesta Marseille neznamená, že CPEM a MSD sa riadia príkazmi tohto mesta. Ani OLAF, ani Komisia pritom netvrdili, že to tak je. OLAF iba považoval toto poskytnutie za indície závislosti týchto dvoch združení od mesta Marseille, čo je dedukcia, ktorá je z hľadiska skutkových okolností veci primeraná. V tejto súvislosti, ak ponecháme stranou okolnosť, že MSD závisí od mesta Marseille, pokiaľ ide o jeho nebytové priestory, zamestnancov a fungovanie, je potrebné zobrať do úvahy najmä štatút MSD. Konkrétne jeho článok 2 nazvaný „Predmet“ spresňuje, že združenie musí vykonávať svoje vzdelávacie činnosti „v rámci politiky profesijného vzdelávania definovanej mestským zastupiteľstvom“ a že pomoc marseillským organizáciám profesijného vzdelávania, najmä prostredníctvom poskytovania nebytových priestorov, sa vykonáva „po súhlase mestského zastupiteľstva“. Tretie tvrdenie CPEM teda nemôže spochybniť dôvodnosť napadnutého rozhodnutia.

71 Po štvrté, CPEM spochybňuje body 11-7 a 11-8 záverečnej správy OLAF-u, v ktorých OLAF konštatuje, že mesto Marseille nedodržalo svoje záväzky v oblasti spolufinancovania a že ani CPEM, ani MSD ho k tomu nenútili, naznačujúc tak svoju závislosť vo vzťahu k mestu a relatívnosť svojej skutočnej rozhodovacej právomoci.

72 V prvom rade je potrebné relativizovať vplyv oboch týchto bodov správy na obsah napadnutého rozhodnutia. Záverečná správa OLAF-u totiž neuviedla údaje spomenuté v bode 11-7 záverečnej správy a naznačujúce, že mesto Marseille nedodržalo svoje záväzky preto, aby to žalobcovi bolo vytýkané, ale odkázala na túto okolnosť v spojení so skutočnosťou, že CPEM a MSD nenútili mesto k plneniu uvedených záväzkov, na podporu svojho záveru týkajúceho sa závislosti týchto dvoch združení vo vzťahu k mestu Marseille.

73 V druhom rade je potrebné zamietnuť tvrdenie žalobcu, podľa ktorého mesto Marseille dodržalo všetky svoje finančné záväzky.

74 Projekt schválený rozhodnutím o udelení totiž uvádzal, že mesto Marseille prispeje do výšky 274 231 eur. Medzi účastníkmi konania je nesporné, že táto suma pozostávala z časti „Fungovanie“ (alebo „Výdavky na poradenstvo“ podľa terminológie CPEM) a z časti „Podpora mikroprojektov.“ Podľa CPEM dosiahol príspevok mesta Marseille výšku 129 581,66 eura v časti „Fungovanie“ a výšku 21 769 eur v časti „Podpora mikroprojektov“, takže jeho príspevok predstavoval celkovo 151 350,66 eura. Komisia zo svojej strany uvádza celkový príspevok mesta Marseille vo výške 141 860,29 eura.

75 Súd prvého stupňa zastáva názor, že na účely rozhodnutia prejednávanej veci nie je potrebné zisťovať pôvod rozdielu medzi týmito dvomi číslami, pretože dokonca podľa metódy výpočtu navrhovanej žalobcom skutočný príspevok mesta Marseille zostáva o 122 880,34 eura nižší oproti tomu, čo bolo uvedené v projekte schválenom rozhodnutím o udelení. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, podľa ktorého, pokiaľ ide

o finančnú pomoc na mikroprojekty, záväzky uvádzané v projekte schválenom Komisiou odporovali francúzskemu zákonu, postačuje uviesť, že okrem skutočnosti, že toto tvrdenie nie je preukázané, neodporuje konštatovaniu uvádzanému v bode 11-8 záverečnej správy OLAF-u, podľa ktorého ani CPEM, ani MSD nenútili mesto Marseille k splneniu svojich finančných záväzkov v oblasti spolufinancovania. Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že CPEM sa v žiadnom prípade nemôže dovolávať skutočnosti, že plán financovania, ktorý sám predložil, obsahoval príjmy, ktorých získanie bolo legálne nemožné.

76 Z toho vyplýva, že štvrté tvrdenie žalobcu musí byť zamietnuté, rovnako ako druhá časť druhého žalobného dôvodu.

O tretej časti žalobného dôvodu založenej na nemožnosti namietať voči Návodu podporovateľa

Tvrdenia účastníkov konania

77 CPEM uvádza, že Návod podporovateľa, ktorý voči nemu OLAF uplatňuje, mu nebol doručený v prílohe k rozhodnutiu o udelení a že dočasné znenie obsahujúce listy, na ktoré odkazuje OLAF vo svojich správach, obdržal až v septembri 1999. Dočasné znenie pritom nepovažoval za záväzné, a teda neprihliadal naň. Navyše znenie, o ktoré OLAF opiera svoje výhrady voči žalobcovi, nebolo nikdy jasne identifikované a nič nedokazuje, že by mu bolo oznámené. Nakoniec konečné znenie Návodu podporovateľa neobsahovalo uvedené listy. Všetky výhrady týkajúce sa listov sú teda irelevantné.

78 Okrem toho CPEM uvádza, že aj za predpokladu, že by proti nemu bolo možné uplatňovať Návod podporovateľa, pri rešpektovaní hierarchie predpisov ho nie je

možné vykladať v zmysle odporujúcom nariadeniam o reforme štrukturálnych fondov a finančnému nariadeniu v znení uplatniteľnom v čase vzniku skutkových okolností, ako to však robí OLAF, ktorého v tom nasleduje Komisia.

79 Komisia vyvracia tvrdenia žalobcu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

80 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že CPEM podpisom pána R., svojho vtedajšieho predsedu, súhlasil s rešpektovaním podmienok stanovených Návodom podporovateľa.

81 Okrem toho zo spisu vyplýva, že od účastníkov stretnutia v Belfaste v dňoch 16. až 19. septembra 1999, na ktorom združenie CPEM/MSD zastupoval pán G., riaditeľ MSD, bolo od účastníkov požadované, aby si pozorne prečítali návrh Návodu, ktorý im bol rozdaný, a aby čo najskôr zaslali svoje otázky a komentáre, aby mohol byť návrh doplnený. S cieľom zohľadniť potreby a záujmy rôznych príjemcov pilotného projektu chcela Komisia zhromaždiť ich pripomienky a vypracovať konečné znenie Návodu v spolupráci s nimi. CPEM si teda musel byť vedomý, že dočasné znenie Návodu podporovateľa nebolo dokumentom, ktorý by bol celkom irelevantný, a že Návod obsahoval špecifické ustanovenia na vykonanie pilotného projektu, ktoré samozrejme mohli byť v konečnom znení zmenené, ktoré ale napriek tomu mal dodržiavať, k čomu sa zaviazal podpisom zo strany pána R., k čomu došlo 10. novembra 1999 po obdržaní znenia rozdaného na stretnutí v Belfaste, a teda s jeho vedomím.

82 Z tohto pohľadu musí byť odmietnuté tvrdenie CPEM, podľa ktorého CPEM nebralo do úvahy znenie Návodu rozdané v Belfaste, keďže toto znenie bolo označené ako dočasné. Za okolností, ktoré boli práve opísané, by totiž natoľko formálny prístup odporoval

povinnosti lojality zaťažujúcej uchádzačov a príjemcov pomoci, ktorá je inherentná v systéme pomoci z fondov Spoločenstva a podstatná pre ich riadne fungovanie (pozri analogicky rozsudky Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 2002, Vela a Tecnagrind/Komisia, T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, Zb. s. II-4547, bod 322, a z 28. januára 2004, Euroagri/Komisia, T-180/01, Zb. s. II-369, bod 83).

83 Po druhé je potrebné konštatovať, že v rozpore s tvrdeniami CPEM mu konečné znenie Návodu podporovateľa bolo doručené, ako to vyplýva z doručenky k elektronickej pošte z 5. januára 2000 od pána B., splnomocneného zo strany MSD, predloženej zo strany Komisie.

84 Po tretie, ako to dôvodne uvádza Komisia, CPEM v žalobe neuvádza, že konanie, ktoré mu je vytýkané v napadnutom rozhodnutí, bolo prípustné na základe akéhokoľvek neskoršieho znenia Návodu podporovateľa. Nie je teda zrejmé, ako by prípadné rozdiely, ktoré by mohli existovať medzi rozličnými zneniami Návodu, mohli viesť k omylu na strane spolupracovníkov CPEM, týkajúcemu sa povinností CPEM pri vykonávaní pilotného projektu.

85 Nakoniec po štvrté, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého OLAF nerešpektoval hierarchiu predpisov, keď uprednostnil Návod podporovateľa pred uplatniteľnými nariadeniami Spoločenstva, CPEM odkazuje na bod 71 listu OLAF-u z 11. apríla 2006, ktorým OLAF odpovedal na pripomienky CPEM týkajúce sa jeho správy z misie. Tento bod má tento obsah:

„Pokiaľ ide o hierarchiu uplatniteľných právnych predpisov, Návod podporovateľa z roku 1999 na Liste B — v tabuľke, bod 1 druhá zarážka posledný odsek — (strana 8) uvádzal, že právne predpisy uplatňujúce sa na program majú túto hierarchiu:

— Rozhodnutie Európskej komisie, ktorým sa sprostredkovateľskej štruktúre udeľuje grant, ako aj jeho prílohy.

— Nariadenia, ktoré vymedzujú činnosti uplatniteľné v rámci ESF (zoznam uplatniteľných výdavkov bol Komisiou prijatý a uverejnený v Úradnom vestníku Spoločenstva).

— Všeobecné nariadenie o štrukturálnych fondoch.“

86 V tejto súvislosti je potrebné po prvé konštatovať, že z tohto zoznamu nevyplýva, že by bol vypracovaný v poradí od predpisu s najvyššou právnou silou k predpisu s najnižšou právnou silou, skôr naopak. Po druhé, aj keby platila prvá hypotéza, takýto abstraktný údaj zo strany OLAF-u o nesprávnom hierarchickom poradí medzi uplatniteľnými právnymi predpismi by ako taký nespôsoboval vady napadnutého rozhodnutia. Je totiž potrebné na prvom mieste uviesť, že samotný Návod podporovateľa sa v hierarchii predpisov citovaných zo strany OLAF-u neobjavuje. Po druhé CPEM neuviedol žiadne konkrétne ustanovenie Návodu podporovateľa, ktoré by bolo nezlučiteľné s akýmkoľvek nadradeným predpisom, obmedzujúc sa na tvrdenie, že „žiadny údaj [uvádzaný v Návode podporovateľa] nemôže existovať alebo byť vykladaný v zmysle odporujúcom [uplatniteľným] nariadeniam a v logike striktného uplatňovania hierarchie predpisov“. Za týchto okolností je potrebné zamietnuť štvrté tvrdenie CPEM.

87 Z toho vyplýva, že je potrebné zamietnuť tretiu časť druhého žalobného dôvodu, ako aj piatu časť prvého žalobného dôvodu.

O štvrtej časti žalobného dôvodu týkajúcej sa vytýkaných nezrovnalostí

88 V rámci šiestich tvrdení, ktoré v tejto časti druhého žalobného dôvodu CPEM uvádza, v podstate tvrdí, že Komisia s nezrovnalosťami, ktoré sú mu v napadnutom rozhodnutí vytýkané, súhlasila, alebo o nich aspoň vedela, alebo že nešlo o nezrovnalosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie pomoci Spoločenstva.

O prvom tvrdení založenom na praxi Komisie v rámci ESF a údajnom súhlase Komisie s technikou nazývanou „valorizácia“

— Tvrdenia účastníkov konania

89 CPEM v podstate uvádza, že Komisia súhlasila s praxou nazývanou „valorizácia“, pokiaľ ide o projekty ESF vo Francúzsku. V tomto kontexte odkazuje po prvé na prax v rámci projektov patriacich do ESF vo Francúzsku, po druhé na zapojenie niektorých vnútroštátnych orgánov pri „valorizácii“, ako ju uplatňoval CPEM, a po tretie na e-mail Komisie adresovaný CPEM z 28. júna 2001, v ktorom táto prax bola schválená. Táto prax preto nemohla byť v napadnutom rozhodnutí považovaná za nesprávnu.

90 Komisia navrhuje rozlišovať, pokiaľ ide o „valorizáciu“, medzi projektmi, ktoré patria do „klasického rámca“ ESF na jednej strane a pilotnými projektmi podľa článku 6 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 4255/88, ako je projekt, o ktorý ide v prejednávanej veci, na strane druhej. Podľa Komisie má v „klasickom rámci“ ESF finančná pomoc ESF podobu spolufinancovania národného programu alebo globálneho grantu spravovaného členským štátom alebo inými vnútroštátnymi orgánmi, zatiaľ čo v rámci článku 6 ods. 1 nariadenia č. 4255/88 je finančná pomoc ESF spravovaná priamo Komisiou, čo znamená, že Komisia sama vyberá príjemcov pomoci prostredníctvom osobitného rozhodnutia orgánu na to povereného predpismi. Podľa Komisie je v „klasickom rámci“

ESF „valorizácia“ akceptovaná, zatiaľ čo v rámci článku 6 ods. 1 nariadenia č. 4255/88 táto technika akceptovaná nikdy nebola.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

91 Na úvod je potrebné konštatovať, že pokiaľ ide o techniku nazývanú „valorizácia“, ako vyplýva zo spisu, ako aj z vysvetlení podaných účastníkmi konania na pojednávaní, táto technika spočíva v tom, že výdavky, ktoré vzniknú samosprávnym celkom v rámci ich poslania, sa započítavajú do finančných príspevkov, ktoré majú poskytnúť na určitý projekt. V prejednávanej veci bola „valorizácia“ uplatnená najmä vo vzťahu k finančnému príspevku conseil général des Bouches-du-Rhône (zastupiteľstva departementu Bouches-du-Rhône) do rozpočtu pilotného projektu, do ktorého boli započítané výdavky direction départementale du travail, de l’emploi et de la formation professionnelle des Bouches-du-Rhône (riaditeľstva departementu pre prácu, zamestnanosť a profesijné vzdelávanie Bouches-du-Rhône) (DDTEFP), vynaložené v rámci jeho politiky v oblasti zamestnanosti a začleňovania nezamestnaných. Ako vyplýva z rozhodnutia o udelení, príspevok conseil général, ktorý bol uvedený v rubrike rozpočtu „Príspevok v hotovosti“ („Contribution in cash“), mal predstavovať 200 000 eur. CPEM nespochybnilo, že prinajmenšom časť tohto príspevku nebola vyplatená, ale bola vykonaná v podobe „valorizácie“ tak, že medzi conseil général a CPEM a/alebo MSD k žiadnej priamej platbe nedošlo.

92 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v rámci „klasického rámca“ ESF, ako je definovaný Komisiou, verejnými výdavkami, ktoré sú „valorizované“ ako vlastné príspevky v rámci pomoci Spoločenstva, sú výdavky vynaložené samotným príjemcom pomoci, a to členským štátom alebo ním určeným vnútroštátnym orgánom. Naopak pokiaľ v prejednávanej veci CPEM predpokladal, že podobným spôsobom dôjde k „valorizácii“ výdavkov samosprávnych celkov, je nutné konštatovať, že nejde o jeho vlastné výdavky ako príjemcu pomoci Spoločenstva, ale o výdavky tretích osôb — prispievateľov. V podobe uplatňovanej zo strany CPEM mu teda „valorizácia“ neslúžila na to, aby si

splnil vlastné povinnosti z účasti na projekte, ale na to, aby boli splnené povinnosti tretích osôb — prispievateľov. Táto účasť pritom podľa rozpočtu navrhnutého zo strany CPEM a prebratého do rozhodnutia o udelení mala spočívať v príspevkoch v hotovosti, čo vylučovalo akékoľvek započítavanie výdavkov vynaložených v inom kontexte, ktoré neboli skutočne zo strany združenia CPEM/MSD prijaté. V tomto kontexte treba pripomenúť ustálenú judikatúru, podľa ktorej vzhľadom na samotnú povahu finančnej pomoci udeľovanej Spoločenstvom predstavuje povinnosť dodržiavať finančné podmienky uvedené v rozhodnutí o udelení, spoločne s povinnosťou predmetný projekt vecne plniť, jeden zo základných záväzkov príjemcu pomoci a z toho dôvodu je podmienkou pre udelenie pomoci Spoločenstva (rozsudok Súdneho dvora z 19. januára 2006, Comunità montana della Valnerina/Komisia, C-240/03 P, Zb. s. I-731, bod 86; rozsudky Súdu prvého stupňa z 26. septembra 2002, Sgaravatti Mediterranea/Komisia, T-199/99, Zb. s. II-3731, bod 130, a Vela a Tecnagrind/Komisia, už citovaný, bod 399).

93 Z toho vyplýva, že „valorizácia“ tak, ako bola uplatňovaná zo strany CPEM, nezodpovedala aktuálnej praxi Komisie v rámci ESF a bola rozhodnutím o udelení dokonca zakázaná.

94 Tvrdenia uvádzané zo strany CPEM nespochybňujú toto konštatovanie.

95 Po prvé, pokiaľ ide o prax v rámci ESF na vnútroštátnej úrovni, táto presne zapadá do rámca, v ktorom sa pri „valorizácii“ započítavajú výdavky vnútroštátnych orgánov ako príjemcov podpory Spoločenstva a nie výdavky tretích osôb. Toto tvrdenie je teda irelevantné, takže nie je dôvod klásť osobám a inštitúciám, ktorých vypočutie CPEM navrhuje, otázky.

96 Po druhé skutočnosť, že vnútroštátne orgány na úrovni departementu a na miestnej úrovni boli o „valorizácii“, ako ju CPEM uplatňovalo, informované a dokonca sa na nej zúčastnili, nie je na účely posúdenia platnosti napadnutého rozhodnutia, v rozsahu, v akom toto rozhodnutie konštatuje porušenie povinností CPEM podľa rozhodnutia o udelení, relevantná.

97 Po tretie e-mail z 28. júna 2001 od pani G., spolupracovníčky GR pre zamestnanosť, na ktorý sa CPEM odvoláva, nie je možné vykladať ako súhlas s „valorizáciou“ zo strany Komisie, tak ako ju uplatňovalo CPEM. Išlo totiž o odpoveď na e-mail, v ktorom spolupracovníčka CPEM položila otázku, ktorá odkazovala jasne a výlučne na podmienky vysvetlenia formuláru v rámci prípravy priebežnej finančnej správy a nie na prípustnosť určitej praxe pri financovaní projektu. Pojem „valorizácia“ sa v ňom nevyskytoval a z kontextu nevyplývalo, že „granty a pomoc… udelené na mikroprojekty“ partnermi CPEM a uvedené v e-maile spolupracovníčky CPEM sú v skutočnosti výdavkami vynaloženými verejnými orgánmi a započítanými do pilotného projektu, bez toho, aby uvedené orgány vyplatili skutočný príspevok. Nakoniec z odpovede pani G. jasne vyplýva, že sa chcela vysloviť výlučne k problému vysvetlenia k formuláru a nie k praxi „valorizácie“, ako ju uplatňoval CPEM.

98 Tvrdenie CPEM založené na tom, že Komisia súhlasila s praxou nazývanou „valorizácia“, je teda potrebné zamietnuť.

O druhom tvrdení vychádzajúcom z toho, že zaúčtovanie bezúročných pôžičiek nemá povahu závažnej vady

— Tvrdenia účastníkov konania

99 Druhé tvrdenie sa týka skutočnosti, že CPEM v rámci svojho vlastného finančného príspevku do projektu zaúčtovalo bezúročné pôžičky, ktoré poskytlo rôznym vykonávateľom mikroprojektov. Podľa definície, ktorú podal CPEM a ktorú Komisia nespochybňuje, ide o osobné pôžičky bez úrokov a záruk, ktorých výška sa pohybuje medzi 1 500 a 15 000 euro. CPEM po prvé uvádza, že jeho úmysel použiť tieto pôžičky jasne vyplýval z jeho spisu uchádzača. Okrem toho naznačuje, že rozbor jeho finančnej situácie z 31. decembra 1997, ako aj jeho predbežný rozpočet na rok 1998 pripojené k jeho spisu uchádzača ukazujú, že nemá iné prostriedky na fungovanie než tie, ktoré plynú z verejných grantov a tvoria jeho úverové fondy. Po druhé CPEM uvádza, že Komisia bola o využívaní bezúročných pôžičiek informovaná najneskôr v auguste 2001 pri predložení priebežnej správy.

100 Komisia spochybňuje tvrdenia CPEM.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

101 Pokiaľ ide o existenciu závažnej vady z dôvodu zaúčtovania bezúročných pôžičiek, je potrebné pripomenúť, že povinnosť dodržiavať finančné podmienky vyplývajúce z rozhodnutia o udelení predstavuje jeden z podstatných záväzkov príjemcu (pozri

bod 92 vyššie). V tomto kontexte sa článok 24 ods. 1 a 2 nariadenia č. 4253/88 má vykladať v tom zmysle, že oprávňuje Komisiu na to, aby v prípade porušenia finančných podmienok stanovených v rozhodnutí o udelení zrušila udelenú finančnú pomoc (pozri v tomto zmysle rozsudok Sgaravatti Mediterranea/Komisia, už citovaný, body 130 a 131).

102 V prejednávanej veci rozpočet figurujúci v prílohe II rozhodnutia o udelení v rubrike „Príspevok v hotovosti“ uvádzal finančný príspevok zo strany CPEM vo výške 184 615 eur.

103 Ako správne uvádza Komisia, splátky bezúročných pôžičiek poskytnutých CPEM predstavujú príjmy, ktoré musia byť odpočítané od súm vyplácaných CPEM, ak má byť určená suma, ktorú CPEM skutočne vynaložil. Pretože tieto splátky môžu dosahovať až 100 % súm udelených vo forme pôžičiek, príspevok CPEM teda bude mať tendenciu klesať, až úplne zmizne, presne v závislosti od splátok. Poskytnutie pôžičiek vykonávateľom mikroprojektov zo strany CPEM preto vzhľadom na definíciu nie je možné započítať do výšky nominálnej čiastky svojho vlastného finančného príspevku do projektu. Táto okolnosť navyše nie je zo strany CPEM spochybňovaná. Z toho vyplýva, že CPEM nedodržal záväzok vložiť vlastný finančný príspevok vo výške 184 615 eur, vyplývajúci z rozpočtu pripojeného k rozhodnutiu o udelení.

104 Komisia teda v tejto súvislosti v odôvodnení 8 písm. c) napadnutého rozhodnutia právom konštatovala existenciu závažnej nezrovnalosti.

105 Tvrdenia CPEM nespochybňujú toto konštatovanie.

106 Na prvom mieste treba konštatovať, že zo spisu uchádzača nijako nevyplýva úmysel CPEM využívať systematicky pôžičky, aby si splnil svoj finančný príspevok do projektu. Pojem „bezúročná pôžička“ sa tam objavuje iba raz v nasledujúcej vete: „Podpora Európskej únie v rámci tejto výzvy na predkladanie projektov umožní urýchliť a napomôcť mobilizáciu rôznych druhov pomoci, záručných fondov a prípadných bezúročných pôžičiek, ktoré budú pôsobiť synergicky a prispejú k tomu, že tieto akcie získajú trvalú povahu vo forme stáleho miestneho finančného rámca.“ Toto ojedinelé spomenutie bezúročných pôžičiek, opatrené okrem toho prívlastkom „prípadný“, nie je možné chápať tak, že znamená, že v rámci projektu bude tento nástroj systematicky využívaný. Navyše toto spomenutie sa uvádza v kontexte vymenovania nástrojov, ktorých mobilizácia, ako sa tiež uvádza, bude pilotným projektom podporená, tak, že vlastne nie je jasné, či ide o interný nástroj projektu, alebo externý nástroj, ktorý by mohol byť mobilizovaný vďaka projektu.

107 Pokiaľ ide o tvrdenie, že bezúročné pôžičky boli spomenuté pri prezentácii plánu financovania — k neupresnenému dátumu, ale pravdepodobne v rámci prieskumu prihlášok — a pri verejnej prezentácii pri príležitosti kolokvia, ktoré sa konalo v dňoch 8. a 11. júla 2000, CPEM nepredložil žiadny dôkaz. Toto tvrdenie musí byť preto zamietnuté ako nepreukázané.

108 Na druhom mieste skutočnosť, že priebežná správa odovzdaná v auguste 2001 spomína bezúročné pôžičky, nemôže viesť k záveru, že Komisia informovala CPEM oneskorene, že tieto pôžičky nemôžu byť zaúčtované do jeho príspevku. Článok 3 ods. 3 rozhodnutia o udelení totiž špecifikoval, že „iba výdavky prebraté do 30. augusta 2001 a vynaložené do 28. februára 2002 [možno] považovať za uplatniteľné a započítať ich pri výpočte celkových súm dlžných príjemcom pomoci podľa tohto rozhodnutia“. Tieto hraničné dátumy boli rozhodnutím z 18. septembra 2001 predĺžené do 31. decembra 2001 a do 30. júna 2002. Je teda nutné konštatovať, že „priebežná“ správa bola vydaná takmer ku koncu pôvodne predpokladaného obdobia na preberanie výdavkov a približne štyri mesiace pred koncom obdobia, ktoré bolo následne predĺžené. Informáciu poskytnutú v tomto štádiu projektu teda nie je v žiadnom prípade možné považovať za informáciu podanú včas.

109 Na treťom mieste, pokiaľ ide o tvrdenie CPEM, že e-mail MSD pre pani G. z 5. februára 2002 týkajúci sa bezúročných pôžičiek zostal bez odpovede, je potrebné po prvé uviesť, že odpoveď pani G. v e-maile zo 6. februára 2002 jasne uvádzala, že spis uchádzača nespomínal bezúročné pôžičky, že ich započítanie nie je možné, pretože splátky by znížili celkové náklady na projekt, čo by malo za následok zníženie pomoci ESF, a že problém treba riešiť „fixným“ príspevkom. Po druhé k zaslaniu tohto e-mailu došlo až po uplynutí predĺženej doby na preberanie výdavkov. Otázky CPEM sa teda mohli týkať iba podmienok zaúčtovania a odpoveď, ktorá mohla byť na tieto otázky daná, nemohla mať žiadny dosah na súlad skutočne prebratých výdavkov s osobitnými podmienkami špecifikovanými v rozhodnutí o udelení. Toto tvrdenie je teda potrebné zamietnuť ako neodôvodnené a irelevantné.

110 Z toho vyplýva, že je potrebné zamietnuť druhé tvrdenie CPEM.

O treťom tvrdení založenom na údajnom rozpore medzi napadnutým rozhodnutím a rozhodnutím o udelení

111 V rámci tretieho tvrdenia CPEM uvádza štyri body, v ktorých mu Komisia v napadnutom rozhodnutí vytýka skutočnosti, ktoré už boli spomenuté v ponukovom spise a ktoré tak Komisia akceptovala v rozhodnutí o udelení. Komisia je teda prinajmenšom spoluzodpovedná za vytýkané skutočnosti.

112 CPEM po prvé zdôrazňuje, že Komisia už od prieskumu jeho spisu uchádzača vedela, že bude využité verejné financovanie. Preto mu túto skutočnosť nemôže vytýkať.

113 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa na úvod zdôrazňuje, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nevytýka CPEM spolufinancovanie pilotného projektu samosprávnymi celkami. Komisia naopak výslovne kritizuje v odôvodnení 8 písm. d) napadnutého rozhodnutia nedostatočnosť verejného spolufinancovania oproti schválenému rozpočtu. CPEM je naopak v odôvodnení 8 písm. d) napadnutého rozhodnutia vytýkané, že započítal výdavky vzniknuté samosprávnym celkom, ktoré neboli vynaložené na pilotný projekt, ale na činnosti patriace do samostatnej právomoci týchto celkov (technika „valorizácie“).

114 Ako už bolo konštatované v bodoch 93 a 98 vyššie, Komisia vôbec nepovolila takúto prax „valorizácie“ a v rozpore s tým, čo uvádza CPEM, spis uchádzača neobsahoval žiadny údaj o úmysle CPEM využiť „valorizáciu“. Príspevky samosprávnych celkov boli naopak v pláne financovania projektu zahrnuté do rubriky „Príspevok v hotovosti“. Komisia teda zo spisu uchádzača nemohla vyvodzovať, že tieto príspevky budú spočívať v tom, že sa do účtov pilotného projektu jednoducho zahrnú čiastky, ktoré CPEM alebo MSD nebudú skutočne vyplatené.

115 V nadväznosti na to, pokiaľ ide o list DDTEFP zo 14. októbra 1998, ktorý figuroval v prílohe 7 spisu uchádzača a ktorý podľa CPEM preukazuje, že Komisia bola o vytýkaných skutočnostiach informovaná, nejde v ňom vôbec o otázku „valorizácie“. DDTEFP sa v tomto liste obmedzuje na to, že predsedu CPEM veľmi všeobecne informuje, že „valorizácia“ by „mohla sprevádzať projekt… a mobilizovať štátne prostriedky, aby táto pomoc prípadne bola doplnená a aby prispela k financovaniu sprievodných akcií nevyhnutných pre úspech projektu.“ Naopak nič v tomto liste nenaznačuje, že finančné príspevky samosprávnych celkov zahrnuté do plánu financovania v rubrike „Príspevok v hotovosti“ majú byť realizované v podobe „valorizácie“.

116 Po druhé CPEM uvádza, že Komisia už od prieskumu jeho spisu uchádzača vedela o inštitucionálnom partnerstve, ktoré ho spájalo s rôznymi do veci zapojenými samosprávnymi celkami.

117 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že táto výhrada je pre posúdenie platnosti napadnutého rozhodnutia irelevantná. V napadnutom rozhodnutí sa totiž CPEM nevytýka skutočnosť, že spolupracoval so samosprávnymi celkami, ale to, že túto spoluprácu realizoval spôsobom odporujúcim podmienkam rozhodnutia o udelení.

118 Po tretie CPEM uvádza, že Komisia už od prieskumu jeho spisu uchádzača vedela o úzkom vzťahu, ktorý udržiaval s MSD.

119 V tejto súvislosti tiež postačuje konštatovať, že táto výhrada je vo vzťahu k posúdeniu platnosti napadnutého rozhodnutia irelevantná. Ako vyplýva z odôvodnenia 8 písm. e) napadnutého rozhodnutia, CPEM sa nevytýka jeho vzťah s MSD, ale niektoré aspekty vzťahu týchto dvoch združení s mestom Marseille.

120 Po štvrté CPEM uvádza, že „OLAF vo svojej správe kritizuje“ jeho spôsob správy mikroprojektov, hoci v rámci niektorých stretnutí, ku ktorým došlo počas obdobia vykonávania pilotného projektu, Komisia nevyjadrila na túto tému žiadne pripomienky.

121 V tejto súvislosti treba poznamenať, že CPEM neuvádza, v ktorej správe OLAF-u a presne na ktorom mieste tejto správy je mu vytýkaný spôsob správy mikroprojektov. Túto výhradu je teda potrebné odmietnuť ako neprípustnú, keďže nezodpovedá požiadavkám článku 44 prvého odseku písm. c) rokovacieho poriadku. Opis CPEM totiž Komisii neumožňuje, aby pripravila svoju obhajobu, a Súdu prvého stupňa, aby vykonával svoje súdne preskúmanie (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. novembra 2000, Industrie des poudres sphériques/Komisia, T-5/97, Zb. s. II-3755, bod 192).

122 Tretie tvrdenie CPEM je teda potrebné zamietnuť.

O štvrtom tvrdení založenom na tom, že Komisia mala vedomosť o určitých skutočnostiach vytýkaných v napadnutom rozhodnutí

— Tvrdenia účastníkov konania

123 CPEM v podstate uvádza, že zamestnanci Komisie vedeli o jeho ťažkostiach s dodržaním plánu financovania. Najmä pán C., v tej dobe vedúci oddelenia v rámci GR pre zamestnanosť, poverený pilotným projektom, radil CPEM, pravdepodobne v septembri 1999, aby CPEM oficiálne nežiadal o zmenu rozhodnutia o udelení, ale aby nahradil bezúročné pôžičky verejným financovaním a následne požiadal o jednoduchú rozpočtovú zmenu. Navyše v nadväznosti na list CPEM z 9. apríla 2002 obsahujúci žiadosť o uvoľnenie časti bankovej záruky, ako aj o zmenu rozpočtu zohľadňujúcu zrušenie finančnej účasti CPEM, Komisia nielen že nevyjadrila žiadnu pripomienku k zmenenému plánu, ale tiež uvoľnila uvedenú záruku. Komisia je teda spoluzodpovedná.

124 Komisia vyvracia tvrdenia CPEM.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

125 Týmto tvrdením sa CPEM v podstate dovoláva porušenia zásady ochrany jeho legitímnej dôvery, založenej na tom, že zamestnanci Komisie vedeli o jeho ťažkostiach s dodržaním plánu financovania a na radách údajne poskytnutých pánom C., týkajúcich sa skutočnosti, že nevloženie predpokladanej finančnej spoluúčasti nepovedie k zrušeniu udelenej pomoci Spoločenstva.

126 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že právo dovolávať sa legitímnej dôvery predpokladá splnenie troch kumulatívnych podmienok. Po prvé, presné, bezpodmienečné a súhlasné záruky, pochádzajúce z oprávnených a spoľahlivých zdrojov, musia byť zainteresovanej osobe poskytnuté správnymi orgánmi Spoločenstva. Po druhé, tieto záruky musia byť takej povahy, že z nich u osoby, ktorej sú určené, vznikne legitímna dôvera. Po tretie, poskytnuté záruky musia byť v súlade s uplatniteľnými predpismi (pozri rozsudky Súdu prvého stupňa z 30. júna 2005, Branco/Komisia, T-347/03, Zb. s. II-2555, bod 102 a tam citovanú judikatúru, a z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia, T-282/02, Zb. s. II-319, bod 77).

127 Druhá z týchto podmienok pritom v prejednávanej veci zjavne nie je splnená. Článok 119 ods. 1 nariadenia č. 1605/2002 totiž stanovuje, že „bez toho, aby boli dotknuté následné kontroly zo strany orgánu, grant sa neposkytne v celkovej sume dovtedy, kým orgán neprevezme záverečné správy a vyúčtovanie“. Navyše článok 2 ods. 1 „Zvláštnych podmienok“ figurujúci v prílohe III rozhodnutia o udelení výslovne stanovil, že prípadné zmeny ustanovení figurujúcich v prílohe I (Podrobnosti operácie „Miestny kapitál so sociálnym určením“) a II (Podrobnosti o rozpočte operácie „Miestny kapitál so sociálnym určením“) uvedeného rozhodnutia „[musia] byť formulované písomne a pripojené k rozhodnutiu“ a že „ústna dohoda strany nezaväzuje“. CPEM teda mal, alebo mal mať vedomosť o skutočnosti, že ubezpečenia alebo rady podané ústne zamestnancami Komisie ho nemôžu oslobodiť od dodržiavania svojich záväzkov podľa rozhodnutia o udelení a najmä podľa plánu financovania uvedeného v prílohe II tohto rozhodnutia. Preto ubezpečenia poskytnuté ústne zamestnancami Komisie, za predpokladu ich preukázania, nemohli na strane CPEM zakladať legitímnu dôveru, že absencia akéhokoľvek financovania z jeho strany bude Komisiou mlčky akceptovaná, alebo schválená vo forme jednoduchej rozpočtovej zmeny. O to viac CPEM nemôže argumentovať ani mlčaním Komisie po tom, ako jej zamestnanci obdržali informácie o bezúročných pôžičkách, alebo ťažkostiach, ktoré

mal CPEM s dodržiavaním plánu financovania, ani skutočnosťou, že Komisia uvoľnila časť bankovej záruky, na odôvodnenie legitímnej dôvery.

128 Okrem toho tretia podmienka stanovená judikatúrou uvedenou vyššie v bode 126 tiež nie je splnená. Výzva na podávanie ponúk totiž vo svojom bode II.2 druhom odseku stanovovala, že príjemcovia pomoci „budú povinní poskytnúť spolufinancovanie, ktorého výška nebude môcť byť nižšia než 15 % požadovaného grantu." Pokiaľ ide o rozhodnutie o udelení, to vo svojej prílohe II obsahujúcej plán financovania stanovovalo „príspevok v hotovosti" zo strany CPEM na 184 615 eur. Podľa článku 2 štvrtého odseku rozhodnutia o udelení tvorili prílohy neoddeliteľnú súčasť tohto rozhodnutia. Prípadné ubezpečenia zo strany zamestnancov Komisie naznačujúce, že Komisia nevyžaduje skutočné vyplatenie finančného príspevku CPEM a že bude akceptovať jeho nahradenie príspevkami samosprávnych celkov, preto porušovali ustanovenia výzvy na podávanie ponúk, ako aj ustanovenia rozhodnutia o udelení.

129 Z toho vyplýva, že štvrté tvrdenie CPEM je potrebné zamietnuť.

O piatom tvrdení založenom na tom, že Komisia nezohľadnila hodnotiace správy vypracované na vnútroštátnej úrovni predtým, než začala konať vo veci sťažností

130 CPEM v podstate uvádza, že predtým, než Komisia začala konať vo veci sťažností doručených jej organizačným zložkám, mala zobrať do úvahy správu vypracovanú na vnútroštátnej úrovni vyjadrujúcu spokojnosť vykonávateľov mikroprojektov so správou pilotného projektu zo strany CPEM.

131 V tejto súvislosti postačuje konštatovať, že výhrady formulované voči CPEM v napadnutom rozhodnutí sa opierajú výlučne o výsledky vyšetrovania OLAF-u a nie o sťažnosti doručené organizačným zložkám Komisie, ktoré boli iba podnetom na uvedené vyšetrovanie.

132 Okrem toho skutočnosť, že vykonávatelia mikroprojektov mohli byť spokojní so správou pilotného projektu zo strany CPEM, nevylučuje, že správa zo strany CPEM mohla byť nesprávna z hľadiska platnej právnej úpravy.

133 Preto je potrebné zamietnuť toto tvrdenie CPEM.

O šiestom tvrdení založenom na výsledkoch auditu vykonaného v auguste 2003 zo strany GR pre zamestnanosť

134 CPEM v podstate uvádza, že keďže audit vykonaný v auguste 2003 zo strany GR pre zamestnanosť neodhalil zásadné nezrovnalosti a viedol k vráteniu iba sumy 4 472,30 eura z milióna eur pomoci Spoločenstva, žiadosť o úplné vrátenie predložená v tom istom spise preukazuje nedostatok koherentnosti a spoluzodpovednosť Komisie. Komisia navrhuje vypočuť ako svedkov štyroch zamestnancov Komisie, ktorí boli v predmetnom období poverení predmetným auditom v rámci GR pre zamestnanosť.

135 Z judikatúry v tejto súvislosti vyplýva, že je obvyklé, aby kontrola začatá z dôvodov nových skutočností, ktoré vyvolali podozrenie, že v niektorých projektoch existujú nezrovnalosti, bola hlbšia a poskytla výsledky odlišné od skoršej rutinnej kontroly, ku

ktorej došlo v situácii bez podozrenia (pozri analogicky rozsudok Euroagri/Komisia, už citovaný, bod 59). Skutočnosť, že vyšetrovanie zo strany OLAF-u umožnilo odhaliť nezrovnalosti, ktoré neboli zistené pri audite vykonanom zo strany GR pre zamestnanosť, nepredstavuje žiadnu inkoherenciu a nemôže ovplyvniť platnosť napadnutého rozhodnutia.

136 Z toho vyplýva, že je potrebné odmietnuť toto tvrdenie CPEM, ako aj návrh na vypočutie svedkov.

O piatej časti založenej na nemožnosti uplatniť nariadenie č. 1605/2002

Tvrdenia účastníkov konania

137 CPEM kritizuje, že napadnuté rozhodnutie odkazuje na finančné nariadenie v jeho znení vyplývajúcom z nariadenia č. 1605/2002. Nariadenie č. 1605/2002 sa totiž stalo uplatniteľným až od 1. januára 2003, zatiaľ čo v čase skutkových okolností bolo účinným finančné nariadenie z 21. decembra 1977, ktoré sa vzťahuje na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 356, s. 1) v znení nariadenia Rady (ES, ESUO, Euratom) č. 2779/98 zo 17. decembra 1998, ktorým sa mení finančné nariadenie z 21. decembra 1977 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 347, s. 3).

138 Komisia vyvracia tvrdenia CPEM.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

139 Podľa článkov 186 a 187 nariadenia č. 1605/2002, od 1. januára 2003 sa finančné nariadenie z 21. decembra 1977 zrušuje a odkazy na zrušené nariadenie sa považujú za odkazy na nariadenie č. 1605/2002, v súlade s korelačnou tabuľkou uvedenou v prílohe nariadenia č. 1605/2002.

140 Z toho vyplýva, že od 1. januára 2003 ustanovenia nariadenia č. 1605/2002 nahradili ustanovenia nariadenia z 21. decembra 1977 vo všetkých prípadoch, na ktoré bolo toto nariadenie uplatniteľné, a to vrátane pomoci Spoločenstva udelenej podľa pôvodného nariadenia.

141 V prejednávanej veci stačí konštatovať, že CPEM nepreukazuje a dokonca ani netvrdí, že skutočnosti vytýkané Komisiou, ktoré viedli k zrušeniu pomoci Spoločenstva, boli prípustné podľa finančného nariadenia z 21. decembra 1977, ale obmedzuje sa na spochybňovanie toho, že na okolnosti veci by mohlo byť uplatnené nariadenie č. 1605/2002. Vzhľadom na informácie v spise sa nezdá, že by nahradenie finančného nariadenia z 21. decembra 1977, v jeho znení vyplývajúcom z nariadenia č. 2779/98, nariadením č. 1605/2002 malo v prejednávanej veci akýkoľvek dôsledok.

142 Za týchto okolností je potrebné zamietnuť piatu časť druhého žalobného dôvodu ako nedôvodnú.

143 Keďže oba žalobné dôvody uvádzané zo strany CPEM musia byť zamietnuté, je potrebné zamietnuť žalobu v celom jej rozsahu.

O trovách

144 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže CPEM nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania, vrátane trov konania o odklade výkonu napadnutého rozhodnutia, v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (CPEM) znáša trovy konania, vrátane trov konania o odklade výkonu napadnutého rozhodnutia.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 30. júna 2009.

Podpisy

Obsah

Právny rámec . . . . . II - 2125

Okolnosti predchádzajúce sporu . . . . . II - 2128

Konanie a návrhy účastníkov konania . . . . . II - 2131

O prípustnosti . . . . . II - 2133

1. Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2133

2. Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2134

O prípustnosti druhého žalobného návrhu, smerujúceho k priznaniu CPEM práva na náhradu ujmy . . . . . II - 2134

O prípustnosti tretieho žalobného návrhu, smerujúceho k priznaniu zamestnancom CPEM nároku na náhradu ujmy . . . . . II - 2136

O veci samej . . . . . II - 2136

1. O prvom žalobnom dôvode spochybňujúcom konanie vedené zo strany OLAF-u a Komisie . . . . . II - 2137

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2137

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2139

2. O druhom žalobnom dôvode spochybňujúcom napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o jeho podstatu . . . . . II - 2141

O prvej časti žalobného dôvodu založenej na nesprávnom uplatnení francúzskeho pojmu nezisková organizácia . . . . . II - 2141

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2141

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2142

O druhej časti žalobného dôvodu založenej na nesprávnom pochopení vzťahov medzi žalobcom a mestom Marseille . . . . . II - 2143

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2143

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2143

O tretej časti žalobného dôvodu založenej na nemožnosti namietať voči Návodu podporovateľa . . . . . II - 2147

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2147

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2148

O štvrtej časti žalobného dôvodu týkajúcej sa vytýkaných nezrovnalostí . . . . . II - 2151

O prvom tvrdení založenom na praxi Komisie v rámci ESF a údajnom súhlase Komisie s technikou nazývanou „valorizácia“ . . . . . II - 2151

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2151

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2152

O druhom tvrdení vychádzajúcom z toho, že zaúčtovanie bezúročných pôžičiek nemá povahu závažnej vady . . . . . II - 2155

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2155

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2155

O treťom tvrdení založenom na údajnom rozpore medzi napadnutým rozhodnutím a rozhodnutím o udelení . . . . . II - 2158

O štvrtom tvrdení založenom na tom, že Komisia mala vedomosť o určitých skutočnostiach vytýkaných v napadnutom rozhodnutí . . . . . II - 2161

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2161

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2162

O piatom tvrdení založenom na tom, že Komisia nezohľadnila hodnotiace správy vypracované na vnútroštátnej úrovni predtým, než začala konať vo veci sťažností . II - 2163

O šiestom tvrdení založenom na výsledkoch auditu vykonaného v auguste 2003 zo strany GR pre zamestnanosť . . . . . II - 2164

O piatej časti založenej na nemožnosti uplatniť nariadenie č. 1605/2002 . . . . . II - 2165

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2165

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2166

O trovách . . . . . II - 2167